



Arrest

nr. 98 698 van 12 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat K. BLOMME en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnische Rus, afkomstig uit Bishkek en bent in het bezit van het Kirgizische staatsburgerschap. U stelt omstreeks 5 december 2010 thuis bezoek te hebben gekregen van drie etnisch Kirgizische politieagenten. U zou één van hen hebben kunnen identificeren aan de hand van diens legitimatiebewijs als zijnde een zekere majoor A. Volgens uw verklaringen vroegen de agenten u om de woning te mogen betreden, onder het voorwendsel dat ze u enkele vragen wilden stellen over uw buurman genaamd R. U zou hiermee hebben ingestemd. Eens binnen in de woning bleken de agenten volgens u echter helemaal niet geïnteresseerd in uw buurman, en zouden ze vragen hebben gesteld naar het eigenaarschap en de eigendomspapieren van de woning. U verklaart hierbij te

zijn geslagen en bedreigd. U zou hen te kennen hebben gegeven dat u weliswaar de eigenaar van de woning bent, doch dat de eigendomsdocumenten zich elders bevonden, namelijk op de tewerkstellingsplaats van uw moeder. U geeft aan dat de belagers de woning vervolgens zelf doorzochten maar hun bezoek hebben gestaakt nadat ze vaststelden dat u de waarheid sprak met betrekking tot de eigendomsdocumenten. Ze zouden er u dan op hebben gewezen dat ze 's anderendaags zouden terugkomen en dat u die dag in het bezit diende te zijn van de eigendomsakte, zodat uw woning bij wijze van een volmacht overgedragen kon worden middels tussenkomst van een notaris. Nadat uw belagers zijn weggegaan, zou u zich naar een woning in de buurt hebben begeven, waar uw moeder en grootmoeder (die beiden bij u inwoonden) zich op dat moment bevonden om een vriendin te bezoeken. U stelt onderweg op straat nog een kennis te zijn tegengekomen, die u aanraade naar het buitenland te vluchten. Nadat u uw moeder en grootmoeder over het gebeurde inlichtte, zouden deze hebben besloten dat u best ter plaatse zou blijven bij hun vriendin en niet meer naar huis zou terugkeren. Volgens uw verklaringen zijn uw moeder en grootmoeder dan alleen huiswaarts gekeerd. De dag nadien zou u telefonisch van uw moeder hebben vernomen dat er zich opnieuw drie personen in burger aanmeldde aan de woning en daarbij naar u hebben gevraagd. Om meer uitsluitsel te krijgen omtrent de persoon of hoedanigheid van deze personen, zou u op dat moment naar de districtspolitie hebben gebeld en hebben gevraagd naar majoor A. Toen er u daarop naar eigen zeggen werd meegedeeld dat deze laatste op pad was en een onderzoek voerde, zou u hebben begrepen dat u wel degelijk te doen hebt met de Kirgizische politie. U stelt gedurende de daaropvolgende vier dagen uw vertrek naar het buitenland te hebben voorbereid, en zou Kirgizië op 9 december 2010 hebben verlaten. U verklaart voor het overige nimmer problemen te hebben gekend, noch met de autoriteiten, noch met andere burgers. U verklaart met het vliegtuig naar Moskou, Rusland te zijn gereisd, alwaar u een andere vlucht naar Minsk, Wit-Rusland zou hebben genomen. Daar aangekomen verklaart u met een wagen verder te zijn gereisd naar Polen, waar u zou zijn overstapt in een andere wagen die u naar België voerde. U stelt op 13 december 2010 in België te zijn toegekomen en leidde hier op dezelfde dag uw asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw originele Kirgizische identiteitskaart neer, evenals uw originele Kirgizische geboorteakte, uw originele Kirgizische militaire boekje, uw originele Kirgizische werkboekje, een origineel getuigschrift dat u van 1 augustus 2005 tot 21 mei 2006 hebt gewerkt bij Kyrgyztelecom, uw origineel Kirgizisch diploma en dito puntenkaarten. U legt voorts een krantenartikel d.d. 29 oktober 2010 neer met betrekking tot de onrechtmatige inbeslagname van eigendommen in Kirgizië. Voorts legde u enkele weken na uw gehoor, i.e. op 8 november 2012, een originele schenkingsakte d.d. 28 augustus 2010 neer, evenals een origineel kadastraal uittreksel d.d. 5 augustus 2009 en een originele eigendomsakte d.d. 2009. Op 13 november 2012 liet uw raadsman, meester K. B., laatstgenoemde drie documenten nogmaals in kopie bezorgen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de elementen dat in uw dossier voorhanden is, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève dient te koesteren ten aanzien van uw land van herkomst. U toont evenmin aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen in geval van terugkeer naar Kirgizië.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt vooreerst dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010, weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van etnische Russen. Daarom kunnen de loutere Russische origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Welnu, wat betreft de redenen die u aanhaalt om uw asielrelaas en vluchtmotieven te onderbouwen, moet worden onderstreept dat uw verklaringen niet zonder meer overtuigen. In dit verband dient bijvoorbeeld te worden benadrukt dat u tijdens het gehoor nadrukkelijk en herhaaldelijk werd gevraagd om uw internationaal Kirgizisch paspoort waarover u zou hebben beschikt en dat in Kirgizië zou zijn achtergebleven alsnog over te maken. Hoewel u te kennen hebt gegeven dat u alles in werk zou stellen om het kwestieuze document bij uw moeder op te vragen en het Commissariaat-generaal op de hoogte zou houden van de stand van zaken, heeft het Commissariaat in dit verband tot op heden niets meer van u vernomen, laat staan ontvangen (CGVS, blz. 7, 18, 19, 20). Zulks vormt in samenhang met de door u beschreven onwaarschijnlijke reisroute (zie verder) een ernstige aanwijzing

van het gegeven dat u uw internationaal reisdocument bewust achterhoudt om zodoende relevante gegevens zoals een legale uitreis of eerder vertrek (wat logischerwijze afbreuk zou doen aan de geloofwaardigheid van de problemen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen evenals aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u Kirgizië dienvolgens binnen een tijdsbestek van slechts enkele dagen hebt moeten verlaten) te verzwijgen.

Een andere kanttekening met betrekking tot de geloofwaardigheid van de moeilijkheden die u pretendeert, betreft de vaststelling dat u met uitzondering van een verwijzing naar een zekere majoor A. en het gegeven dat de agenten met wie u in aanvaring bent gekomen allemaal etnische Kirgiezen betreffen van 35 tot 40 jaar of iets ouder die qua lengte ongeveer allemaal even groot zijn, ongeveer zoals u, misschien iets groter, maar iets voller dan u (CGVS, blz. 15), geen verdere concrete gegevens kan verstrekken met betrekking tot de personen in kwestie. U stelt in wezen geen verdere stappen te hebben ondernomen om in dit verband méér informatie te vergaren, doch wijst er dienaangaande louter op dat u uw overtuiging dat het wel degelijk politieagenten betreft steunt op het gegeven dat u op een zeker moment (i.e. toen u van uw moeder hebt vernomen dat er zich weerom enkele onbekenden - u vermoedt drie maar bent géénszins zeker - aan uw woning meldden om naar u te informeren) telefonisch contact hebt opgenomen met de districtspolitie en daarbij naar A. hebt gevraagd, waarop u zou zijn meegedeeld dat die "buiten" of "op de baan" was (CGVS, blz. 15, 16, 17). Dergelijke beschrijving van de gang van zaken is echter bijzonder summier in het licht van het gegeven dat uw persoonlijke moeilijkheden in Kirgizië volgens uw verklaringen net ingegeven worden door de drie personen in kwestie en er derhalve aangenomen kan worden dat u zich dienaangaande tracht te informeren. Zulks klemmt des te meer in het licht van de vaststelling dat u, gevraagd of het mogelijkerwijze slechts enkele agenten betreft die hun boekje te buiten gaan en of er desgevallend agenten in uw land zijn die hun werk wél goed doen, te kennen geeft dat dergelijke agenten er waarschijnlijk wel zijn, of dat u het eigenlijk niet weet (CGVS, blz. 17). Dat u geen andere informatie heeft trachten te bekomen over de drie agenten, en evenmin getracht heeft na te gaan of zij handelden als individuen die misbruik maakten van hun functie, dan wel of het om een georganiseerde vervolging ging vanuit de politie, is een zwaarwichtig element. De omvang van de actie en de macht van de vervolgers zijn immers van cruciaal belang om uw individueel risico in te schatten. Dat u een artikel neerlegt waarin sprake is van een onrechtmatige inbeslagname elders, verschoont uw gebrek aan initiatief in uw individuele zaak niet. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Een verdere vaststelling die haaks staat op de door u aangehaalde moeilijkheden of de actualiteit ervan op zijn minst volledig relativeert, betreft het gegeven dat u naar eigen zeggen géén weet hebt van eventuele bezoeken die uw moeder of grootmoeder nog hebben gekregen na uw vertrek, dat u er eigenlijk zelfs niet naar gevraagd hebt maar ervan uit gaat dat uw moeder het u wel meegedeeld zou hebben mochten er nog problemen voorgevallen zijn (CGVS, blz. 17). In dit verband kan bovendien evenmin worden ingezien waarom de kwestieuze agenten gedurende de nagenoeg twee jaar die er ondertussen verstreken zijn sinds uw vertrek uit Kirgizië geen verdere stappen zouden ondernemen om uw moeder en grootmoeder ertoe aan te zetten om de eigendom over te geven. Uw argument in dit verband, namelijk dat u de eigenaar bent van de woning, dat de eigendomspapieren op uw naam staan en uw belagers alles in het werk willen stellen op een manier die juridisch in orde is, kan in dit verband bezwaarlijk overtuigen (CGVS, blz. 18).

Verder kan worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid tevens ondermijnd wordt door de vaststelling dat de door u beschreven reisroute evenmin aannemelijk voorkomt. Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u - met uitzondering van een algemene verwijzing naar Polen en Duitsland - géén idee hebt van de reisroute die u tussen Minsk, Wit-Rusland en Brussel, België gevolgd hebt; dat u verder geen enkele concrete plaats van doorreis kan benoemen; dat u geen weet hebt van enige controle na uw vertrek uit Wit-Rusland en alvast niets in deze zin hebt opgemerkt; dat u gedurende het traject niet in het bezit was van enig geldig reisbescheiden en evenmin hebt vastgesteld dat er dergelijke documenten voor u werden aangemaakt door de personen die uw reis organiseerden; dat u niet concreet weet waar u de Europese Unie bent binnen gereisd; dat er géén bijzondere of concrete afspraken gemaakt werden tussen u en de personen die u vergezelden met betrekking tot de reismodaliteiten (CGVS, 7, 8, 9).

Los van het gegeven dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat u tijdens de reis van Rusland naar België géén enkele bijkomende concrete aanwijzing zou hebben opgevangen met betrekking tot de plaatsen van doorreis, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Dat u tout court zelfs géén controles gewaar zou zijn geworden, is zodoende niet verenigbaar met de informatie waarvan bijlage. En zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige

gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de personen die u vergezelden (uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat u in het bezit was van de nodige reisdocumenten), niet aannemelijk voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken met u gemaakt zouden worden om de nodige voorzorgen te nemen. Dat u in dit verband niet overtuigt plaatst, zoals gezegd, een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid en doet vermoeden dat u een legale reisweg aan de hand van de daartoe benodigde reisdocumenten verzwijgt zoals hierboven reeds aangehaald.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen, dient dan ook te worden besloten dat u wegens een gebrek aan geloofwaardigheid niet aantoonst dat u aanspraak kan maken op een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, en zodoende evenmin aantoonst dat u op basis van diezelfde elementen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen in geval van terugkeer naar Kirgizië. In het geval zonder meer zou worden aangenomen dat het door u beschreven incident toch zou hebben plaatsgevonden - quod non - kan op grond van voorgaande minstens genoegzaam worden geconcludeerd dat u onvoldoende concrete gegevens aanreikt waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer naar Kirgizië opnieuw zou worden blootgesteld aan dergelijk risico.

De door u overgelegde documenten (identiteitskaart, rijbewijs, geboorteakte, militair boekje, werkboekje, diploma, puntenlijsten en getuigschrift tewerkstelling) zijn tot slot niet van dien aard dat ze bovenstaande bevindingen in een ander daglicht stellen. Deze stukken hebben immers louter betrekking op een aantal persoonsgegevens die op zich niet ter discussie staan. Het door u neergelegde krantenartikel heeft géén betrekking op uw persoonlijke situatie doch betreft - zoals u zelf overigens ook aangeeft (CGVS, blz. 18) - louter een voorbeeld van een onrechtmatige inbeslagname van de eigendom van een Kirgizisch burger waarmee u persoonlijk géén uitstaans hebt. Als dusdanig heft dit stuk bovenstaande vaststellingen inzake de persoonlijke gebeurtenissen die u zelf te berde brengt niet op. De documenten die u na het gehoor in origineel hebt bijgebracht (schenkingsakte, kadastraal uittreksel, eigendomsakte), vormen tot slot louter een indicatie van het gegeven dat u de woning waar u domicilie hebt gehouden in Kirgizië via een schenking van uw moeder hebt verkregen en er eigenaar van zou zijn, wat als dusdanig momenteel evenmin wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De Raad wijst erop dat waar de verzoekende partij een vordering tot schorsing wenst in te stellen, artikel 39/2 §1 *juncto* 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggrijping gedwongen mogen worden uitgevoerd.

Het hoger beroep voor de Raad die zetelt in volle rechtsmacht is bijgevolg van rechtswege schorsend voor de duur van het beroep.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 149 van de Grondwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, en de rechten van verdediging.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in

rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Artikel 149 van de Grondwet is alleen van toepassing op beslissingen van rechtsprekende organen, en niet, zoals te dezen, op beslissingen van organen van het actief bestuur (RvS, nr. 108.470 van 26 juni 2002). De Raad ziet derhalve niet in hoe de commissaris-generaal dit artikel schendt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich voornamelijk beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

Door te stellen dat verzoeker geprobeerd heeft documenten te bekomen, maar deze niet heeft kunnen bekomen, weerlegt hij de vaststellingen van de bestreden beslissing niet. Hetzelfde geldt voor de vage verklaringen en kennis omtrent de identiteit van de beweerde vervolgingsactoren. De verzoekende partij beweert dat burens en kennissen van verzoeker zijn verhaal kunnen bevestigen. De Raad stelt echter vast dat nergens in het verzoekschrift, in het administratief dossier een getuigenis is terug te vinden van één van deze personen. Ook werd tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal niets vermeld over enige getuigen van het bezoek van de drie mannen door wie verzoeker bedreigd en geslagen zou geweest zijn, terwijl tijdens het gehoor stap voor stap de handelingen van verzoeker en de gebeurtenissen tijdens en na het incident in zijn huis op uitvoerige wijze werden bevraagd. Daarenboven

stelt de bestreden beslissing op pertinente wijze vast *“dat u naar eigen zeggen géén weet hebt van eventuele bezoeken die uw moeder of grootmoeder nog hebben gekregen na uw vertrek, dat u er eigenlijk zelfs niet naar gevraagd hebt maar ervan uit gaat dat uw moeder het u wel meegedeeld zou hebben mochten er nog problemen voorgevallen zijn (CGVS, blz. 17). In dit verband kan bovendien evenmin worden ingezien waarom de kwetsieuze agenten gedurende de nagenoeg twee jaar die er ondertussen verstreken zijn sinds uw vertrek uit Kirgizië geen verdere stappen zouden ondernemen om uw moeder en grootmoeder ertoe aan te zetten om de eigendom over te geven. Uw argument in dit verband, namelijk dat u de eigenaar bent van de woning, dat de eigendomspapieren op uw naam staan en uw belagers alles in het werk willen stellen op een manier die juridisch in orde is, kan in dit verband bezwaarlijk overtuigen (CGVS, blz. 18).”*

Wat het neergelegde persartikel betreft schaaft de Raad zich achter de motieven van de bestreden beslissing waar deze stelt dat: *“Het door u neergelegde krantenartikel heeft géén betrekking op uw persoonlijke situatie doch betreft - zoals u zelf overigens ook aangeeft (CGVS, blz. 18) - louter een voorbeeld van een onrechtmatige inbeslagname van de eigendom van een Kirgizisch burger waarmee u persoonlijk géén uitstaans hebt. Als dusdanig heft dit stuk bovenstaande vaststellingen inzake de persoonlijke gebeurtenissen die u zelf te berde brengt niet op.”*

De verzoekende partij weerlegt voorts niet het motief van de bestreden beslissing dat zij onvoldoende pogingen heeft gedaan om bescherming te zoeken in zijn land van herkomst met betrekking tot de aangehaalde feiten. Het betreft een uitdrukkelijke voorwaarde voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de verlening van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij had aannemelijk moeten maken dat zij geen bescherming kon inroepen of omwille van een gegronde vrees niet wilde inroepen zoals bepaald in artikel 1 van de Vluchtelingenconventie. De Raad meent dat de bestreden beslissing terecht vaststelde dat: *“... u, gevraagd of het mogelijkerwijze slechts enkele agenten betreft die hun boekje te buiten gaan en of er desgevallend agenten in uw land zijn die hun werk wél goed doen, te kennen geeft dat dergelijke agenten er waarschijnlijk wel zijn, of dat u het eigenlijk niet weet (CGVS, blz. 17). Dat u geen andere informatie heeft trachten te bekomen over de drie agenten, en evenmin getracht heeft na te gaan of zij handelden als individuen die misbruik maakten van hun functie, dan wel of het om een georganiseerde vervolging ging vanuit de politie, is een zwaarwichtig element. De omvang van de actie en de macht van de vervolgers zijn immers van cruciaal belang om uw individueel risico in te schatten.”*

Waar de verzoekende partij meent dat er geen sprake is van enige tegenstrijdigheid en verder alles berust op vage verklaringen, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvV, nr. 33.063 van 22 oktober 2009, RvV, nr. 75.876 van 27 februari 2012). De niet aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006; RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009).

Tot slot stelt de verzoekende partij dat men redelijkerwijze niet van verzoeker kan verwachten dat hij zijn vlucht tot in het kleinste detail voorafgaand zou moeten uitpluizen.

De Raad meent dat verzoeker heel erg weinig informatie bezit over de gevolgde reisroute tussen Minsk en Brussel. De bestreden beslissing merkte dit op terechte wijze op: *“Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u - met uitzondering van een algemene verwijzing naar Polen en Duitsland - géén idee hebt van de reisroute die u tussen Minsk, Wit-Rusland en Brussel, België gevolgd hebt; dat u verder geen enkele concrete plaats van doorreis kan benoemen; dat u geen weet hebt van enige controle na uw vertrek uit Wit-Rusland en alvast niets in deze zin hebt opgemerkt; dat u gedurende het traject niet in het bezit was van enig geldig reisbescheiden en evenmin hebt vastgesteld dat er dergelijke documenten voor u werden aangemaakt door de personen die uw reis organiseerden; dat u niet concreet weet waar u de Europese Unie bent binnen gereisd; dat er géén bijzondere of concrete afspraken gemaakt werden tussen u en de personen die u vergezelden met betrekking tot de reismodaliteiten (CGVS, 7, 8, 9).*

Los van het gegeven dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat u tijdens de reis van Rusland naar België géén enkele bijkomende concrete aanwijzing zou hebben opgevangen met betrekking tot de

plaatsen van doorreis, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Dat u tout court zelfs géén controles gewaar zou zijn geworden, is zodoende niet verenigbaar met de informatie waarvan bijlage. En zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de personen die u vergezelden (uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat u in het bezit was van de nodige reisdocumenten), niet aannemelijk voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken met u gemaakt zouden worden om de nodige voorzorgen te nemen. Dat u in dit verband niet overtuigt plaatst, zoals gezegd, een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid en doet vermoeden dat u een legale reisweg aan de hand van de daartoe benodigde reisdocumenten verzwijgt zoals hierboven reeds aangehaald."

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 18 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. De Raad stelt ook vast dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

De Raad meent dat het "fair-play"-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair-play" doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker toont niet aan dat dit te dezen in hoofdte van verweerder het geval is.

De verzoekende partij klaagt daarnaast ook de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Verder beroept de verzoekende partij zich op een schending van de rechten van verdediging. De procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is een administratieve en geen jurisdictionele procedure, zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op zijn beslissingen (RvS 8 mei 2009, nr. 193.098). De verzoekende partij geeft trouwens niet aan op welke wijze de rechten van verdediging geschonden zouden zijn. Het is niet aan de Raad om te gissen naar de manier waarop deze rechten geschonden zouden kunnen zijn.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

Het eerste middel is niet gegrond. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en fair

play-beginsel, en de motiveringsverplichting, de artikelen 3 en 5 van het EVRM, en de rechten van verdediging.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De verzoekende partij stelt dat het niet noodzakelijk is dat verzoeker aantoont dat hij specifiek geïdende wordt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden in het licht van artikel 48/4 §2, c). De verzoekende partij verwijst naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid. Verder meent ze dat de verwerende partij niet alle elementen die hij aanbrengt, bewijst en dat er verwacht mag worden van de overheid dat zij de nodige onderzoeken uitvoert.

Hierna verwijst de verzoekende partij naar het arrest *‘El Gafaji vs. Staatssecretaris van Justitie’* van het Hof van Justitie van 17 februari 2009.

Tot slot voert ze de schending van artikel 3 *juncto* 13 EVRM aan en stelt ze dat het EHRM herhaaldelijk heeft geoordeeld dat de verdragsstaten en de nationale rechters indringend (*“independent and rigorous”*) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat er geen enkel onderzoek terzake werd gedaan en dit derhalve ook niet gemotiveerd is.

De Raad wijst er op dat zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een *“individuele”* dreiging het niet louter volstaat naar een algemene toestand te verwijzen en dient de verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

Bovendien brengt de verzoekende partij geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier (SRB: *“Situatie van etnische Russen en andere etnische minderheden sinds april 2010”*, 20 juni 2012) blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *El Gafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

De verzoekende partij verwijst naar algemene mensenrechtenrapporten. De loutere verwijzing naar rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Voor wat de beweerdde schending van de rechten van verdediging betreft, verwijst de Raad naar hetgeen er hierover in het vorige middel werd uiteengezet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *El Gafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Artikel 13 van het EVRM voorziet dat iedereen wiens rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van de verzoekende partij, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat niet kan worden ingezien in welke mate artikel 13 EVRM zou kunnen geschonden zijn.

Betreffende de beweerde schending van artikel 5 EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij op generlei wijze aangeeft hoe dit artikel geschonden is.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De Verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS